

Тить в змійні місцині,
Лиша перед нічку
І кандицає кудя до кудя
Висватати дівку.

Оба були не близенькі,
Оба не багаті;
Зостає кум у кума
Саму дівку в хаті.

"Нема твого тата чума?
Шквара мого хрочу,
"Кі, вони пішли робити
Самим собі шквару?"

"А де ти мама?" "Та от вийшли
Зотретої хати;
Лий маючі потахтості
Треба їм дістати."

"У нема нікого більше?"
Кум до неї мовить.
"Єще в мене меничий брат,
Та німов каляби."

"Схо він собі стрілець?"
"Стрільць, та не досить!
Мовбє, тогеть віджиде,
Що не вде, приносить."

Слуха кум, але самому
Єкось дивно стало,
"Ніби то розумно, але
Зрозумів є малю."
"Ти твій тато одурів,
Став не самовитий,
Абмусі вкучь шквару
Сам собі робити?"

"Кі, вони не одуріли,
Лий тата поза хати
На поперек своєї ниви
Пилили хіть копати."

"А матуня рано встала

Тай пішли ховали
Дж до уретьвої сучки
Позитити сол.

"А брат Ковді нероба,
Та ловець хораший:
Сидить одне коло кучні,
Те в обиньці боши."

"А ви певно заласили
До нитої хати
Моло тата шмого маму
За мене спитати."

"А питати у востая
Лий оука приутило,
Ти часть мене тато шмати
За ватого сына."

"А той син у вас коропа,
Байчики збиває,
Іла не знак вам, що талан він
Незвичайний має."

"Зостаю тепер частю
Біча в вашій хаті,
Але вам самим незвісно,
Які ви браті."

"Віь нааходєтї татой мама
Переловорить ся!
А за прикдані замною
Зел, дуже

"Що ваттато схоже дати,
Все те відкучайте,
Що не схоже дати мати,
Того лий шадайте!"

Слухав кум тієї мови
Видрімувши оти,
Вони-ж йому поданала
Спокійної мати.

Війшли старі і кум з ними
Тознозав розмову,
Та бігразу біг старого
Одержав відмову.

Тим готку не допоможет,
Сина вічем зробим!
"Як не хотем мого мала,
Ставотєв казати,
То не знаєм тоді вине
За ~~кого~~ грати"

Не потрапила дітло
Длаї бойво біної
Тоди гучнїчу мовбица,
А група для сына!
А кум каже: "Сети, куми,
не ~~соби~~ зоворим,
Харазю"

Жоми хіо немає бога,
Твогоджо і сани!
Тит старий брїж вкучєв ся -
Оа, таи забєліло!
"Як ти дїню так зоворим,
Зобїім инїме діло"

"Хотїти кум мій і зоворим,
Мені не нероба
Дать готку за твого сына,
То тїм син нероба."
Дорка мате: "Не дам ному
Агарної гозани;"

1106

Дочка Катя: "Так ваше
жінке нежакіне;
Дайте нам лиш те по шлюбі,
Що була неможливо!"

"Нема в мене болюб зайвих,
Зайві хурди;
Зоді-ні дотку владати
От так гла не добу."

Мати Катя: "Як на добру
Личіт господарю,
Мату гла дотку зодобу
Шмату товчу сириню."

Дочка Катя: "Не поїрідно
Мені шмату, мати;
Можето се гла небути
Свої сховати."

Розвручалась стара мати.

"Ли лиха лихиль,
Що ти з мене гурну робити,
Не добра читино."

"Як не хочеш гурвати,
Потребаєт бичувати."

Хиба маю за тобою
Суху вербу грати?"

Натім вони й розійшлися,
Такі зійшлися;
У негділю до пона
Старі подалися.

Золосим отвіді,
Молодч звітими,
Подідали по шлюбі
І музички грали.

Як прийшло благодобить ся,
Встали батько й мати.

Дочка Катя: "Зрому маю
Суху вербу грати."

Заридала стара мати:
"Укні й, поше, біку!
З кобилати мені, доню,
Величку подіку."

Дочка Катя гурнула Катю:
"Дайте одну вербу мчить,
Беріть пилу та сокири,
Тту вербу зрубайте!"

Зрубали суху вербу
У вчелу дохати,
Розхолоду, а ті з дупла
Сипнули дукати.

Оттак мучра і цганчиз
Замучною стала
І в нерах парубіку
Талан візгала.

Тосні із нього не забаром
Став Катюць бохатий,
Що вмів ає в одній поїреді
Людській ратувати.

Писано д. 27 подаліста 1911.